

MET DE KLEINTJES NAAR

DOOR NANNIE VAN WEHL

Het vacantieseizoen nadert weer. We willen met de kinderen naar buiten. Als ze nog jong zijn, blijven we vanzelf al het beste binnenslands met ze, afgezien nog van de zeer groote wenschelijkheid ons geld in ons eigen land te besteden. Onderschat ten opzichte van uw jonge en heel jonge kinderen vooral niet de gevaren en lasten, die een lange reis en de groote verplaatsing, waarin dan begrepen is de totale verandering van voedsel en de bereiding daarvan, meebrengen. Ik kan u er boekjes van open doen! Niet uit eigen ondervinding, zoo wijs zijn we wel geweest. De oudste ging al op de H.B.S., toen we op een onvergetelijken middag vóór Paschen de passen voor hen klaarlegden, d.w.z., de onze en hun namen er officieel bijschreven. Die middag zou niet zoo onvergetelijk zijn geweest,

VOORBEREIDINGEN

BUITEN

als we ze als zuigelingen al hadden meegesleept naar de Pyreneeën, geregeld onze vacancies hadden doorgebracht in een chalet in de Haute Savoye en 's zomers nog eens een autotocht met ze hadden gemaakt van zes weken, rondzwalkend tusschen Genua, Boedapest Berlijn en Amsterdam.

Zodoende hebben we ook nooit de kans geloopt dat moeder de vrouw met een van hen moest achterblijven, wiens spijsvertering hopeloos in de war was. En dat vader met de rest voortijlde, maar niemand's maag of spijsvertering was nog in orde. Ja, dat krijg je dan.

Om nu terug te komen op de zomerplannen: met jonge

kinderen is er niet beter dan het huren van een gemeubeld huis met groot eigen terrein, in een mooie streek. Ik heb al meer gewaarschuwd, om het huis niet te klein te nemen, zooals die arme de Veer, die in zijn klassiek boek Trouwing voor het Jonge Holland zoo ter snede opmerkt, met de heele kudde gearriveerd voor het schriftelijk gehuurde huis: „Het was inderdaad heel lief en geriefelijk, het eenige gebrek was, dat er niet nèt zoo'n huis nog naast stond.

Sla het verhaal van zijn ondervinding eens na!

„Ons optrekje” heet het.

Die zijn niet van de veelbelovendste. De kinderen raakten overstuurd door het niet gewende bij elkaar slapen en het algemeene gebrek aan ruimte. De regendagen waren kwellingen, het meegeomen personeel werd knorrig, kortom „het heele gezin paste in het gehuurde huis als een Sint Bernard in het luxehokje van een schoothondje.” En als ze thuis komen en de dokter constateert, „dat het hun allen zooveel goed heeft gedaan,” concludeert de Veer, dat ze er dus allemaal nog veel beter aan toe zouden zijn, wanneer ze thuis waren gebleven.”

Overleg zij geboden.

Te groot optimisme moet tot ontgoocheling voeren. Waar ik het nu vooral eens over hebben wou: De huisvrouw en moeder moet zich in geen geval voor-nemen, dat dit ook haar vacantie zal zijn. Zelfs niet, als ze volop personeel meeneemt, hetgeen wel niemand meer zal doen, want niemand heeft meer volop personeel. Veel personeel zal haar moeilijkheden eerder vergroten dan verkleinen.

Men wil de meisjes, die haar thuis zoolang missen, op tijd eens wat aandoen. De oplossing van dat probleem ligt niet altijd voor de hand. Ze uitsuren, alleen, dan vinden ze het vervelend, weten geen weg, en komen knorrig terug. Ze uitsuren samen, daar kom je toe. Maar dan draai je weer zelf voor alles op en je dag is ineens goed, als er een groote auto vol onaangemelde gasten stilsthoudt en de huisvader van dat troepje zegt: „Paulien” (dat is zijn vrouw, die in haar heerlijk stadshuis is gebleven) „heeft me met de kinderen naar je toegestuurd. Hij hebt allebei je meisjes bij je in dit fruitje van een huis, en zij heeft ons keuken-meisje vacantie moeten geven. Nu vindt ze het wel makkelijk eens een dagje rustig thuis. Dan scharrelt ze met het tweede meisje zoo'n beetje met de maaltijden. Die kookt niet al te best, zie je en daarom willen wij ook wel eens een dag weg van de pappot der vacantie-dagen.”

Er is den laatsten tijd nogal eens in de vrouwenbladen geboomd over een manier, waarop een vrouw met man en kinderen eenvoudig en goedkoop de vacantie kan doorbrengen en *toch zelf ook vacantie hebben*.

Dat blijft maar het aambeeld, waarop allen hameren. En ik zeg: Je zult allerlei ontgoochelingen en teleurstellingen beleven, *tenzij je bij voorbaat van alle denkbeelden omtrent eigen vacantie afstand doet*. Doe je dat, bij voorbaat en geheel, dan heb je de kans op vele meevallers. Op vele zeer schoone uren. Je zult genieten, als je zoo heerlijk in 't zonnetje met ze theedrinkt en hun zuchten van welbehagen hoort. Als je ze uit ziet trekken op de fiets, zwaar beladen, broodkost voor de heele dag. Als je hen zich ziet installeren met boeken en speelgoed achter in „het eigen bosch”.

Maar voor alles, wat ze doen of gaan doen, heb je te loopen en te draven, of te zorgen. Je hoofd is een ros-

molen die dagen. Altijd door moet er vooruit overdacht worden, vooruit overlegd. Want het is toch je eer te na, dat er, waar je geen telefoon hebt en er lang niet iedere dag een slager of een kruidenier komt hooren, ineens geen broodbelegging zou zijn, of geen suiker. Of dat Jantje door al zijn sportkousen heen is, want zijn heele kousenvoorraad heb je natuurlijk niet meegenomen. En hij is te vatbaar, om hem met de bloote beenen in de schoenen te laten loopen.

Bij al dat schrijvend zoeken naar een oplossing van het vraagstuk: „Hoe richt de vrouw des huizes de vacantielijd in, zoo, dat het meteen voor haar vacantie is?” trof mij een tirade uit een artikel in „de Huishouding” van Juni 1934: „Het huren van een gemeubeld huisje in bosch of aan zee of het gaan kampeeren is voor de huisvrouw enkel aanvaardbaar op bindende accoorden met alle deelgenooten op het punt van eerlijke arbeidsverdeling in de sterk vereenvoudigde eigen menage, de beurtelingsche oppas van de kleintjes daarin begrepen”.

Dat klinkt heel mooi.

Maar welke vrouw heeft zooveel prestige, zulk een zeer groot overwicht, dat ze de bindendheid der aangegane accoorden zes schoone vacantielijken lang kan handhaven. En *als* ze ze handhaaft, zes weken lang, zit daar dan niet zooveel zielkracht van haar in, zooveel gespannen aandacht, zooveel *fat* van haar kant, dat het al met al toch een doodvermoedende bedoening voor haar is geweest? Niet wat vecht tegen haar? *Niet* de kinderen zelf. Maar daar zijn de bosschen, de heiden, de lokkende fietspaden. De wijde nachthemel, de zonsopgang. Daar is al het onuitsprekelijke genot, dat den stedeling met het ontvankelijke hart buiten wacht. Dat stadskinderen bijna fanatiek maakt van begeerte naar al dat schoons. Die stadskinderen zelf zijn pas losgelaten uit de schoolbanken. Ze hebben wie weet welk een zware tijd achter de rug. Ze zijn over of blijven zitten. In alle geval is nu de spanning der laatste maanden, de niet na te meten druk van hun jonge zielen geweken. En nu zou de Moeder met hen *bindende* accoorden willen aangaan, ook „wat de oppas der kleintjes betreft”? Neen, neen, dat wil de moeder niet. Die wil niets liever dan hun vrijheid, hun volledig genot.

Waagt ze werkelijk het „bindend accoord” aan te gaan, dan heeft ze de natuur verjaagd en die zal op het ongelegenste oogenblik hollend terugkomen. U kent het mooie spreekwoord: Chassez le naturel, il revient au galop.

Op haar kleintjes passend, heeft ze alle kans, weer enige zeer schoone uren te genieten, die als meevallers genoten moeten worden in dankbaarheid. De drukke grooten zijn weg, de kleintjes spelen lief in de zandbak. Moeder zet er zich met haar vestelwerk bij en geniet van haar rust en hun vreugde. Of de kleintjes zijn al naar bed, al het groote grut is uitgezwermd. Moeder zet zich dankbaar en voldaan neer op het terras. Een mooi boek, de thee voor haar alleen ... en vaak laat ze het boek zinken om de zonnestralen na te gaan, die steeds hooger in de oude beuk klimmen. Om te genieten van de rust en de stilte rondomme.

De huisvrouw, die met haar gezin met vacantie trekt, kan niet beter doen dan voor zich van alle vacantieverwachtingen afstand te doen. Alsdan kan het altijd nog meevallen. Mochten de omstandigheden het toelaten, dan doet ze heel wijs, alvast voor zich een

week te reserveeren in de tweede helft van September, als alles weer op gang is in de stad.

Laten de omstandigheden het *niet* toe, welnu, dan dient ze zich te schikken. Dan moet ze de Hollandsche spreekwijze te baat nemen: „Ik ben over de hond gekomen, nu kom ik over de staart“. Een huisvrouw en moeder leert het wel, over vele honden te komen en aldus verstaat ze vanzelf de kunst met de staarten geen moeite meer te hebben. Ze kan ook denken als Catherine

de heldin uit die prachtige Engelsche roman, in het Nederlandsch verschenen onder de leelijke titel: „Geluk, maar geen geld“. Als Catherine over zichzelf peinst en merkt, dat ze tegenover zichzelf te weekhartig gaat worden, gevaar loopt, meelij met zichzelf te krijgen, dan luiden haar overpeinzingen: „Ze was van man en kinderen. Twee werkende handen en een denkend brein. *Niets kwam er verder op aan.*“

Een volgende keer gaan we dieper in op het buitenzijn met de kleintjes.

VIER WEKEN in een tent in Brabant

Zoo gauw je over de Moerdijk komt, krijgt het land van Pallieter je te pakken. Er is iets anders, iets ondefinieerbaars, maar het is toch wel iets dat wij in de Noordelijker provincies niet kennen. Iets waarvan je niet weet of het zit in het beweegelijke landschap, in de andere bouwwijze of in de bevolking zelf of in al die dingen tezamen.

Deze bekoring neemt toe naarmate je meer in het Zuiden komt. En is men dan eenmaal Tilburg gepasseerd, dan is daar in de bocht van de weg naar Moergestel het oude trappistenklooster, met een hooge poort, een ingang zooals wij die kennen uit de illustraties uit Oltmans Schaapherder. Achter de muur ziet men even in een glimp de tuin der monniken, met een laube van geschoren beuken, zoo dicht in elkaar gevlochten dat het een wonder van tuinmanskunst mag heeten. Bellen wij aan, dan doet de oude, één-oogige broeder een deurtje in de poort open, en vraagt naar onze bedoeling. Alleen een aangekondigd bezoek wordt toegestaan, zoo deelt hij ons mede, en dat moet schriftelijk worden aangevraagd. Wij zeggen toe, een briefje te zenden en dan gaat ons Fordje verder op Moergestel aan, waar wij een viertal weken hopen te kampeeren, bij de boerderij van van Elderen, aan het Putven.

Als het wagentje zwoegend en proestend de zandweg inschiet, juichen mijn jongens reeds als ze het Putven tusschen het geboomte in het zonlicht zien glinsteren. Denkt U ook eens in, vier weken kampeeren in de vrije natuur. Moeder van Elderen wacht ons reeds op, een welkom op haar typisch Brabantsch gelaat en met uitnodigend gebaar roept zij ons binnen. „Wildet gij een tas thee, mevrouw“, klinkt het uitnodigend in haar smeuig Brabantsch dialect, en ook de rest van het gezelschap wordt allereerst op thee getraceerd. Maar wij hebben haast, er moeten drie tenten worden opgezet, nog tien stroozakken gevuld, er is nog werk in overvloed. De jongens en meisjes gaan eerst stroozakken stoppen, welke dus ook allereerst uitgepakt worden. Dan komt het opzetten der tenten. De groote jongens aan de tentpalen, de kleine aan de scheerlijnen. Eerst de groote woon- en kooktent, een zestienmanstent zoo groot als een kamer.

Allen hebben het warm. Stokken klaar? Ja? Vooruit dan, opzetten. Langzaam verrijst ons linnen huis, scheerlijnen worden strak gehouden. Een haring, een haring roept men voor en achter. We slaan en kloppen en na een kwartier staat de groote tent. Nu volgen de kleinere slaaptenten, één voor de jongens, één voor de meisjes. Grondzeilen worden gelegd, stroozakken worden platgedanst, dekens en slaapzakken uitgezocht. Wat de slaapzak is, lezer? Een wollen deken, dubbel geslagen

en aan drie kanten dicht genaaid. Daar kruipen wij 's avonds in en dan gaan er nog één of twee dekens over. Dat houdt koude tegen!

Een uur later zitten wij aan de Brabantsche boerenmik, vier pond zwaar, waarvan wij er in de volgende dagen 20 pond per dag zouden opeten.

Zoo'n eerste nacht is altijd nog wat vreemd in het linnen huis, de stroozak is warm, maar wat hard in het begin, de omgeving wat onwennig. Maar de tweede nacht slaapt iedereen een gat in de dag en zijn de stroozakken ook „ingeslapen“.

Eerst echter nog iets over dat heerlijke Brabantsche brood, de boerenmik. Wij in de stad, met onze begrippen over hygiëne, staan misschien toch eerst wel wat vreemd tegenover dit gebak. En toch... laat ik U eens vertellen, hoe ik het klaar zag maken.

De trog, schrik niet, staat in de koestal. Zorgvuldig af-

Wanneer U in het **GOOI** of omgeving een **LANDHUIS** of **VILLA** gaat betrekken, zullen wij U goorne van **ADVIES** dienen voor de **Stoffeering** en **Mebuleering** etc.

Onze **ATELIERS** zijn speciaal ingericht zoowel voor het veranderen van bestaande **GORDIJNEN** en **VLOERBEDEKKINGEN** als voor **NIEUW WERK**.

Magen wij U eens **PRIJSOPGAAF** verstreken zonder verplichting Uwerzijds? 1378

N.V. Meubiler-Inrichting v/h
F. VAN DER HEIDE - HILVERSUM
's Gravelandsche weg, hoek Ministerloan - Telef. No. 6150